

Chuyện Tình Già

VL

Vốn là nhà thời trang nổi tiếng của thành phố Sài Gòn trước đây, bà Nhung cố gắng ăn uống điều độ và tập thể dục hàng tuần để thân hình không phì nộm cũng không nhão nhệ. Trời không phụ lòng mong đợi của bà. Càng nhìn bà, người ta càng kinh ngạc, cứ tưởng thời gian đã quên đi, không hề nhớ tới sự hiện hữu của bà trên cuộc đời này. Cái bất hạnh duy nhất của vợ chồng bà là bà vô sinh.

Cách đây tám năm, chồng bà mất. Mất chồng ở tuổi bảy mươi ba đúng là một bi kịch. Ban ngày bà loay hoay đi ra đi vào một mình, ban đêm bà trần trọc không ngủ vì nhớ tiếng ho nhẹ nhẹ của ông, nhớ tiếng dép lẹp xẹp trên sàn gỗ, nhớ tiếng nước chảy vào ly thủy tinh mỗi khi ông rót nước... Mất chồng ở tuổi bảy mươi ba, bà không khóc lóc như những phụ nữ trẻ tuổi, bà chỉ bàng hoàng trong im lặng, đôi mắt bà ráo hoảnh nhưng đôi môi bà cứ run run như muốn gọi tên ông.

Rồi những ngày tháng lạnh lùng đó đóng chặt lại và trở thành quá khứ sau khi bà gặp ông Lợi trong một cuộc tiệc cưới cháu của người bạn. Hôm đó bà ngồi bên cạnh một người đàn ông có mái tóc bạc được hớt cao gọn ghẽ, có giọng nói chậm rãi nhưng ấm áp, có sự quan tâm chăm sóc đặc biệt tới bà khiến bà cảm thấy lạ lùng trước điều đó. Ông Lợi chỉ phục vụ một mình bà, thỉnh thoảng ông hỏi bà ăn ngon miệng không? Bà cảm kích nên hỏi tên ông, hỏi tuổi ông và gia cảnh ông... Ông không giấu diếm ông có vợ và đã bảy mươi bảy tuổi rồi. Các con cháu đều có cơ ngơi và ở xa. Rồi cuộc tình già của họ đến với nhau thật nhanh như muốn chạy đua với thời gian.

Một buổi chiều, bà đi lòng vòng trong cư xá nửa tiếng đồng hồ để suy nghĩ thật chính chắn rồi quyết định gọi điện thoại cho ông. Chuông vừa reng lên một tiếng ngắn là ông mở máy trả lời liền, cứ như suốt cả buổi tối ông chỉ làm mỗi một việc là ngồi cạnh cái điện thoại, đợi nó reng lên là bấm nút "A-lô" ngay. Ông hỏi bà đang làm gì, bà đáp bà đang đi bộ trong cư xá. Ông hứa sẽ đến để cùng đi bộ với bà. Bà không tin lắm, nhưng chỉ cười cười. Vậy mà ông đến thật. Ông đưa cho bà một ly giấy to tướng đựng đầy bắp rang, bà chìa tay cầm lấy và trong một thoáng bà cứ ngỡ vẫn còn đang ở tuổi mười tám đôi mươi. Bà ngược lên nhìn ông bằng đôi mắt tình tứ, miệng thỏ thẻ:

- Em thấy bắp rang ở đây không thơm như bắp rang ở Sài Gòn.

Ông Lợi cũng đồng ý:

- Ủ, bắp rang trên con đường Hai Bà Trưng thơm mùi bơ. Anh nhớ mỗi lần đi ngang xe bắp rang bơ là phải dừng lại, mua một gói, rồi vừa đi vừa ăn vì không thể nhịn thèm nổi.

Bà cười khẽ. Giọng cười của bà dù có khàn đi nhưng nghe cũng còn quỵến rũ lắm. Bà Nhung chép miệng tiếp:

- Có những món ăn ngày xưa em rất thích, thí dụ món ốc lèng xào dứa, ngày nào em cũng phải ăn một đĩa đầy mới đã, còn bây giờ mới nhìn thấy là ngao ngán liền. Em không hiểu tại sao nữa.

Ông gật gù giải thích:

- Vì bây giờ mình cao tuổi, hưởng thụ cũng nhiều rồi nên cơ thể cảm thấy không cần thêm nữa. Chỉ mới vài năm trước anh còn khoái ngồi uống bia với bạn bè, nhưng từ

sau lần say rượu anh bị ói ra mật xanh phải vào bệnh viện, nên giờ đây nhìn thấy chai bia là anh sợ liền.

Không khí ban đêm lành lạnh nên bà đi sát vào người ông, nép vai bà vào vai ông. Ông tìm bàn tay của bà và giữ chặt nó một lát trong tay ông. Bà cảm nhận được sự rung động nhẹ nhàng của người đàn ông bảy mươi bảy tuổi. Bà im lặng, không rút bàn tay lại, để mặc cho trái tim đột nhiên thay đổi nhịp đập rộn ràng như pháo nổ ngày Tết.

Bà cần tình yêu như đứa có cặp, bà cần một người đàn ông bên cạnh bà như dép có đôi. Bà sẵn sàng thú nhận bên tai ông điều đó mà không cảm thấy xấu hổ.

Ông Lợi có tiền hưu, có tiền con cái chu cấp, có tiền tiết kiệm trong ngân hàng nên cứ đến cuối tuần là ông đưa bà đi ra khỏi thành phố, tận hưởng một không gian vắng lặng chỉ có hai người. Những nụ hôn hiếm hoi ông dành cho bà thật nồng nàn trên trán, trên má, trên môi. Bà cũng đáp lại cuồng nhiệt. Ông Lợi ngây ngất trước tình cảm của bà. Họ ngồi trên băng ghế đá âu yếm nhau giữa khung cảnh thiên nhiên lãng mạn, tĩnh mịch và đông lã. Tình yêu mà họ dành cho nhau chỉ có vậy thôi, có muốn hơn nữa cũng không được, bởi vì ở tuổi bảy mươi bảy, khả năng tình dục của ông đã cạn kiệt rồi.

Hai người thuê một ngôi nhà gỗ ở bìa rừng để họ có thể lái xe đến đó bất cứ lúc nào họ muốn. Chiều cuối tuần, ông Lợi ngồi bên bờ suối câu cá, bà ngồi bên cạnh nép vào ông, theo dõi từng con cá vô tư lượn lờ qua qua lại lại nhưng chẳng con cá nào tỏ vẻ thích miếng mồi của ông. Thỉnh thoảng bà cười tủm tỉm khi thấy ông sốt ruột thờ dài vì cá không cắn câu. Bà đặt bàn tay phải của bà lên đùi ông như khích lệ, thấy vậy ông cũng đặt bàn tay trái của ông lên bàn tay bà và giữ thật lâu. Đột nhiên bà nhồm người lên chỉ xuống dòng suối, khuôn mặt bà hớn hờ với giọng nói vang vang như xé toạt sự yên tĩnh của thiên nhiên:

- Kìa, cá dính câu rồi kìa anh! Giật lên đi! Giật lên đi!

Hai ông bà sống hạnh phúc với nhau được ba năm thì ông Lợi tỏ ý muốn đi du lịch sang Canada để thăm con cháu. Bà vui vẻ để ông ra đi. Nào ngờ một lần đi là lần vĩnh biệt. Ông bị tai nạn lưu thông và chết ở Toronto. Các con cháu ông vốn không thiện cảm với bà nên đợi khi xong việc tổng táng ông rồi mới điện thoại cho bà biết. Bà chưng hửng nhưng đành thờ dài cam chịu. Một lần nữa bà chấp nhận cảnh cô đơn, nhưng lần này sống cô đơn ở độ tuổi bảy mươi sáu, ở độ tuổi bà nhận ra mình đang già đi thật nhanh, là điều bà không thể quen nổi.

Tạo hóa đã sinh ra muôn vật sống phải có đôi, có cặp, bà không thể sống trái với quy luật sinh tồn của tạo hóa. Bà cần một người đàn ông, cho dù người đàn ông đó đang ở tuổi tám mươi thì ông cũng vẫn là một người đàn ông.

Trong một bữa tiệc của một người bạn khác, bà tình cờ ngồi bên cạnh ông Nguyễn, và một lần nữa duyên số lại kết hợp hai ông bà với nhau. Tuổi tám mươi nhưng ông Nguyễn còn khỏe mạnh, còn lái xe được và đi đứng thẳng thớm chứ chưa đến nỗi phải vịn tường lết đi từng bước. Ông Nguyễn cũng góa vợ, sống một thân một mình, đám con lớn có vợ có chồng ra riêng hết chẳng ngó ngang tới cha, thỉnh thoảng cuối tuần bọn họ ghé nhà thăm ông, hỏi han mấy câu rồi lên xe đi mất.

Thấy tội nghiệp ông, bà mở lời đề nghị:

- Anh dọn qua ở với em luôn đi.

Ông nhìn bà, ngỡ ngàng rồi lắc đầu:

- Cảm ơn em, nhưng anh không muốn làm phiền em đâu.

Bà nhanh miệng nói :

- Phiền gì mà phiền? Coi như anh với em góp gạo nấu cơm chung. Anh nấu cơm thì em rửa chén. Em quét nhà thì anh lau nhà.

Ông bóp nhẹ bàn tay bà, giọng nói đầy cảm xúc:

- Cảm ơn em. Để anh thu xếp rồi anh sẽ trả lời em sau.

Nhưng rồi ông Nguyễn giải quyết theo cách khác, ban ngày ông ở nhà bà, ban đêm ông về nhà ông, họ sẽ sống với nhau không hẳn như hai người tình mà là như hai người bạn, dù sao cũng “tương kính như tân”. Bà lắc đầu chịu thua, đành phải làm theo quyết định của ông. Nhưng rồi bà lại thấy ý kiến đó hay ho và thú vị. Buổi sáng ông lái xe đến, nhẹ tay mở cửa và bước vào trong nhà cùng với một món ăn điểm tâm cho hai người. Tính bà thích trang điểm kỹ lưỡng cho nên sau khi son phấn lượt là xong bà mới bước ra khỏi phòng ngủ để đón ông. Bà quàng tay ôm cổ ông và hôn ông rồi mới đi vào bếp pha cho ông một tách cà phê nóng, pha cho bà một tách sữa ca cao. Nơi bàn ăn, chỗ ngồi của ông phải là chiếc ghế đối diện với bà, ông không bao giờ muốn ngồi ở chỗ khác cho dù đó là chiếc ghế đặt bên cạnh bà. Có lần bà ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao kì vậy anh?

Ông phì cười :

- Kì gì đâu? Tại vì anh thích vừa ăn vừa ngắm em vừa nghe em nói. Nhan sắc của em vẫn còn mượt mà và trẻ đẹp trong mắt anh. Giọng nói của em vẫn còn ngọt ngào và êm ái trong tai anh.

Bà biết ông nói thật. Người đàn ông khi đã bước qua tuổi bảy mươi, họ chỉ thích nói thật. Bởi vì nếu hôm nay họ không nói thật lòng, biết đâu ngày mai họ chẳng còn cơ hội để làm điều đó nữa.

Bà và ông Nguyễn ngồi đối diện nhau, vừa nhâm nhi ăn sáng vừa rù rì nói chuyện. Chuyện bão tuyết ở New York, chuyện cơn lốc xoáy ở Florida. Họ ăn xong bữa sáng rồi mà câu chuyện vẫn chưa dứt.

Buổi trưa nếu bà lười nấu nướng thì ông đi bộ tới tiệm cơm ở bên kia đường để mua hai hộp cơm mang về. Sau đó ông cầm bịch rác to tướng mang ra khỏi nhà, lững thững đi tới bồn rác ở cách nhà khoảng bốn trăm thước, vừa đi vừa hít thở.

Buổi chiều hai ông bà rủ nhau đi lòng vòng quanh cư xá để tập thể dục. Họ bước chậm chậm trong ánh nắng chiều Cali vàng vọt, trong sự im lặng và tĩnh mịch của buổi hoàng hôn. Bà âu yếm nhìn ông hỏi :

- Anh có thấy lạnh không anh?

Ông khẽ lắc đầu :

- Không em. Anh mặc đủ ấm rồi.

Bà thở thê tiếp :

- Một lát nữa mình ăn tối với cái gì nóng nóng ngehen anh.

- Nếu em thích ăn mì vịt tiềm thì anh đi mua cho.

Bà đồng ý ngay :

- Mì vịt tiềm của tiệm ăn Tàu được lắm đó anh.

Ông Nguyễn chịu chuông bà như thuở vẫn còn đôi mươi, còn bà thì mềm mỏng và dịu dàng như cô thiếu nữ mười tám. Họ nói chuyện chậm rãi với nhau, không cái kính cũng chẳng giận hờn, cứ hết lòng “tương kính như tân” với nhau. Khi bà mệt thì ông đứng sau lưng bà, bóp vai, bóp lưng. Khi ông khó chịu trong người thì bà đỡ ông nằm xấp xuống, xoa dầu, cạo gió cho ông. Bà nương vào ông, ông tựa vào bà, họ cần có nhau như đũa phải có cặp, dép phải có đôi, không cần biết ngày mai ngày mốt ai sẽ là người ra đi trước, ai sẽ là người khóc ai trước, ai sẽ là người tiễn đưa ai trước.

Sau bữa ăn, bà đứng trong khung cửa sổ nhìn theo ông tay cầm bịch rác đi chậm chậm tới bồn rác. Mái tóc ông bạc trắng làm trái tim bà gợn lên chút xót thương. Sống với nhau hơn gần hai ngàn ngày (chỉ là ngày thôi, không hề có đêm) bà nhận được biết bao sự chăm sóc tự nguyện mà ông dành cho bà. Bữa điểm tâm sáng nóng hổi. Bữa cơm trưa nhẹ nhàng với đĩa trái cây tráng miệng ngọt ngọt, chua chua. Bữa ăn tối nóng sốt dưới ngọn đèn chùm màu vàng cùng với một ly rượu chát nhỏ chia đôi. Những hình ảnh ám cúng giữa ông với bà như cuộn phim quay chậm cứ hiện về rõ mồn một trong trí óc khiến có lúc bà mỉm cười một mình.

Tình yêu của người già mong manh như chiếc lá úa vàng trong mùa thu. Lúc đó những chiếc lá khô chỉ dính một chút vào cành cây, chực chờ một cơn gió nhẹ thoảng qua là rơi rụng lá tả. Bà hiểu điều đó nên rất trân quý tình yêu, tình bạn của ông Nguyễn dành cho bà. Đi đâu bà cũng muốn ông đi theo, để bà được nắm tay ông, để bà có thể giả vờ hỏi ý kiến ông về món đồ muốn mua, để bà được hưởng cảm giác bà vẫn là một nhân vật quan trọng, quan trọng nhất trong đôi mắt ông.

Tới tháng ba năm nay là bà tròn tám mươi một tuổi. Còn ông Nguyễn thì được tám mươi lăm. Già thì già, họ vẫn cảm thấy hạnh phúc, cho dù hạnh phúc đó vẫn được họ đếm từng ngày sau mỗi buổi sớm mai thức dậy.

VL